

Pohasínaj světla, rozpouští se nebe
vždycky jsem si myslel, že vidím tebe
celý město usíná a proudy lidí slábnou
všichni svojí kárku životem si táhnou

Requiem mi hrajou podle mě se s tím,
že na ty nástroje uměj hrát až moc vytahují
už dávno před šestou na sebe kombinézy soukaj
mašiny a sovy tam za lesem houkaj
na svoje bolístky si lidi rádi foukaj
z pod peřiny moje lásko ti jen kolena koukaj

Troubíš na poplach...konečně teče voda můžeš se vopláchnout
k sobě deku přitáhnout, nad šedivej průměr svoje ego vytáhnout
Tulit se, skulit se, bulit se nevyplácí
přitom se spousta tekutin z těla ztrácí
pohasínaj světla, rozpouští se nebe
já už tady nejsem, už mě hlína zebe

Pohasínaj světla, rozpouští se nebe
vždycky jsem si myslel, že vidím tebe
včera přišel bůh, je to velkej dobrodruh
všechno totiž slyšel má vážně boží sluch

Ptal se mě na cestu, bude zlatým hřebem
směr je dávno danej, Ústí nad NEBEM
tak jedem ... deník si vedem
Když tě bolí srdce, nechlad' si to ledem

Ledová duše ti totiž nepomůže,
může...sice dostat tě do kůže...muže
ale nepatří do nových ojevů, že
trpělivost přináší růže

A tu já jsem neměl, tu trpělivost svatou
místo za tebou, já jdu teď za zubatou
pohasínaj světla, rozpouští se nebe
dneska já už vím, že viděl jsem jen sebe